

ת"פ 8109/06/17 - מדינת ישראל נגד נאסר אל דין אבו כדיר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8109-06-17 מדינת ישראל נ' אבו כדיר(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד עמרי כהן

המאשימה

נגד

נאסר אל דין אבו כדיר ע"י עו"ד לאה צמל

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של חברות בארגון טרור.

על פי עובדות הכרעת הדין, הנאשם היה חבר בארגון החזית העממית לשחרור פלסטין אשר הוכרז ע"י ממשלת ישראל בשנת 1986 כארגון טרוריסטי (להלן: **החזית העממית** או **הארגון**). במסגרת חברותו בארגון ביקר הנאשם ביום 16.3.17 בבתי משפחותיהם של שלושה אסירים חברי החזית העממית, אשר נדונו למאסרים ממושכים בשל ביצוע פיגועי טרור קשים. לאחת המשפחות הביא הנאשם מגן, ועליו הקדשה מהארגון. הנאשם נכח כאשר איש החזית העממית מסר מגן זה למשפחה שניה והצטלם עם מגן דומה יחד עם בני משפחה שלישית.

כתב האישום ייחס לנאשם עבירה של חברות פעילה בארגון טרור, לפי ס' 22(ב) לחוק המאבק בטרור, אך לאחר שמיעת הראיות הורשע בעבירה של חברות לפי ס' 22(א) לחוק, שכן לא הוכח ברמה הנדרשת כי הבאת המגן נעשתה במסגרת פעילותו של הנאשם בארגון.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירה בה הורשע הנאשם. לדבריו אמנם אין מדובר בפעילות "צבאית", אך היא משיקה לליבת הפעילות של ארגון הטרור, משום שהיא מהווה תמיכה בבני משפחות המפגעים - ובאופן עקיף במפגעים עצמם. לאור זאת ביקש לקבוע מתחם עונש הולם של מאסר לתקופה שבין עשרה חודשים ועד 24 חודשים.

לעניין קביעת העונש בתוך המתחם, הפנה לעברו המכביד של הנאשם, וטען כי מדובר במי שדבק בדרך הטרור למרות מאסרים שהוטלו עליו ולמרות שנפצע כאשר מטען אותו התכוון להניח התפוצץ בידיו. לאור נתונים אלה, ביקש להטיל על הנאשם עונש החורג לחומרה מהמתחם, לשם הגנה על הציבור.

במסגרת טיעוניו לעונש הגיש ב"כ המאשימה חוות דעת של שירות הבטחון הכללי. חוות הדעת התייחסה לפעילות החזית

העממית וכן באופן ישיר לנאשם. בהחלטה נפרדת קיבלתי את חוות הדעת לעניין פעילות הארגון, אך פסלתי את החלק הנוגע לנאשם באופן אישי, ואתייחס לעניין זה בהמשך.

ב"כ הנאשם שמה את הדגש בדבריה על כך שמעשיו של הנאשם מתמצים בביקורים אצל משפחות של חבריו מתקופות מאסר משותפות, כאשר הרקע הוא הקשר החברי ולא הארגוני. עוד התייחסה לכך, שאמנם לחובת הנאשם הרשעות קודמות לאורך השנים, אך בשל רובן נגזרו עליו מאסרים קצרים בלבד. לצד אלה הפנתה לגילו המבוגר של הנאשם, למצבו הרפואי ולכך שכבר שָׁכַע מאסרים.

ב"כ שני הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בטיעוניהם.

מתחם העונש ההולם

הנאשם הורשע בחברות בארגון החזית העממית. הביטוי לחברות זו היה ביקוריו של הנאשם אצל משפחות האסירים, במהלכם הצטלם עם בני המשפחות כשהם מחזיקים יחדיו מגנים שהוענקו למשפחות, ועליהם סמל החזית ותמונתו של המזכ"ל, אחמד סעדאת. למרות שקבעתי שהנאשם הביא את אחד המגנים, לא הוכח ברמה הנדרשת שהביקורים נעשו כחלק מפעילותו של הנאשם בארגון.

הצורך להגן על המדינה מפני ארגוני טרור מובן מאליו, ואין צריך להכביר עליו מלים. גם אם חברותו של הנאשם בחזית העממית לא כללה פעילות "צבאית", תמיכתו בבני משפחותיהם של מפגעים - ובעקיפין במפגעים עצמם - מקימה סיכון עקיף, שכן יש בה כדי להרחיב את התמיכה בארגון ולטעת בלב מפגעים פוטנציאליים את הידיעה שגם אם יפגעו או יאסרו בשל פעילות טרור, יהיה מי שידאג לבני משפחותיהם ויתמוך בה. הדבר גם מחזק את הקשר שבין הארגון ובין פעיליו ומשפחותיהם ומחזק את תחושת השייכות של הפעילים לארגון. ר' לעניין זה ע"פ 3827/06 פלוני נ' מדינת ישראל:

"החיים בצל איומי הטרור הפכו בעידן הנוכחי למציאות גלובלית. החשש ממחיר הדמים שגובות פעולות טרור אינו עוד נחלתם של אזורים ומדינות הנתונים לסכסוכים ממוקדים אלא הוא קיים כאיום ממשי ומוחשי על חייהם של מיליונים בכל היבשות, בכל קצווי תבל. המאבק בטרור הפך לאתגר עולמי, הטרור הפך לאויבה של תפישת העולם הדמוקרטית ששמה לה למטרה את הבטחת חירויות האדם והאזרח - את הזכות לחיים, את השוויון ואת כבוד האדם, את חופש הדת וחירויות נוספות שאינן מתיישבות עם תפישות העולם בהן אוחזים על פי רוב ארגוני הטרור.

הטרור בעידן הנוכחי מתאפיין לא רק בהיותו גלובלי, אלא גם בתחכום רב, לעיתים במבנה ארגוני מסועף, בפעילות שאינה ספורדית, נקודתית, אלא פעילות ארגונית שיטתית שלצורכה מוקמות תשתיות נרחבות שיאפשרו אימונים, איסוף מודיעין וביצוע פעילות מבצעית, הכל תוך שימוש בטכנולוגיות מתקדמות ועל מנת לייצר פעולות טרור שיגבו מחיר כבד. לפעילות זו יש להוסיף כי יותר ויותר אנו עדים לכך שארגוני הטרור משקיעים זמן, מחשבה ומשאבים בפעילות הסברתית ותקשורתית, כמו גם בפעילות בעלת אופי אזרחי, דוגמת פעילות בתחום הסוציאלי וההומניטרי, על מנת ליצור בסיס תמיכה רחב ככל הניתן בקרב האוכלוסייה שבשמה פועל לכאורה ארגון הטרור ולעודד גיוס פעילים נוספים מתוך אוכלוסיה זו".

ר' גם עפ"ג 1588-07-14 בייבוח נ' מדינת ישראל, עפ"ג 12805-05-14 מדינת ישראל נ' רוכן ות"פ 11799-09-13

מדינת ישראל נ' אחדמד דרבאס ואח'.

בקביעת מתחם העונש ההולם, אביא בחשבון אל מול חומרתה של העבירה, את אופי חברותו של הנאשם ואת העובדה שמעשיו התמצו בביקור של משפחות אסירים, אותם הכיר מתקופת מאסרו, כאשר הזדמן הנאשם לעיר שכם לענין אחר, מבלי שנלוותה לכך תמיכה כלכלית בבני המשפחות.

עוד אביא בחשבון, כי הנאשם היה חבר בארגון החזית העממית, אשר אמנם ביצע בעבר פיגועים עקובים מדם נגד אזרחים ואנשי כוחות בטחון ישראלים, אך למרבה המזל, בשנים האחרונות ירד היקף פעילותו בצורה משמעותית, בזכות פעילות כוחות הבטחון. הדבר אף עולה מחוות הדעת של שירות הבטחון הכללי שהוגשה לעניין פעילות הארגון, במ/1, בה נכתב, כי מאז ההתנקשות בשר רחבעם זאבי ז"ל בשנת 2001, סוכלה פעילותו של הארגון, למרות שישנן אינדיקציות לרצון של פעילי הארגון לבצע פיגועים שונים. אוסיף בהקשר זה, כי התקשיתי לקבל את עמדתה של המאשימה, לפיה אין מקום להבחין בין ארגוני הטרור השונים לעניין קביעת מתחם העונש ההולם בשל חברות בהם. השוני שבין ארגוני הטרור השונים, המתבטא באופי פעילותם, באידיאולוגיה שלהם ובסכנה הטמונה בהם, צריך לקבל את ביטוי גם במתחם העונש שבצד החברות בהם.

לאור אלה, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין חצי שנה ועד שנה וחצי.

נסיבות שאינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1961. לחובתו הרשעות קודמות רבות בעבירות נגד בטחון המדינה:

בשנת 1977 הורשע הנאשם בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי והוטלו עליו מאסר מותנה וקנס.

בשנת 1978 הורשע הנאשם בעבירות של אימון צבאי ללא היתר ובחברות בהתאגדות בלתי חוקית והוטלו עליו 6 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

בשנת 1981 הורשע הנאשם בעבירה של חברות בהתאגדות בלתי חוקית והוטלו עליו 5 שנות מאסר בפועל ומאסר מותנה שלחובתו הופעל.

בשנת 1986 הורשע הנאשם בעבירות של השתתפות בהתקהלות אסורה וביידוי אבנים והוטל עליו חודש מאסר בפועל ומאסר מותנה.

בשנת 1994 הורשע הנאשם בפציעה והדחה בחקירה והוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

בשנת 2001 הורשע הנאשם בהשתייכות לארגון טרוריסטי והוטלו עליו 11 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

בשנת 2005 הורשע הנאשם בהחזקת נשק והוטלו עליו 3 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

בשנת 2005 הורשע הנאשם בפציעה והוטל עליו מאסר מותנה.

בשנת 2006 הורשע הנאשם בחברות בהתאגדות אסורה והוטלו עליו 10 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

בשנת 2012 הורשע הנאשם בעבירות של חברות בהתאחדות בלתי מותרת, קשירת קשר לאימונים צבאיים ומגע עם ארגון עוין, קשירת קשר לגרימת מוות בכוונה, סחר בציד מלחמתי ומגע עם אויב והוטלו עליו חמש וחצי שנות מאסר בפועל לצד מאסר מותנה. מעובדות האישום עולה, כי הנאשם הכווין פעילות של חוליה צבאית של החזית העממית, ובכלל זה הנחה את חברי החוליה להשיג נשק ולעבור אימונים בסוריה ואיראן, וכן הורה להם לרצוח אדם שחשד כי הוא משתף פעולה עם המדינה.

מעבר לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם, המאשימה ביקשה להגיש חוות דעת מומחה של שירות הבטחון הכללי ביחס למסוכנותו ולתפקידו הבכיר לכאורה בחזית העממית. הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 10.1.18, וחבל שהועלתה:

הבסיס לגזירת ענשו של נאשם הוא עובדות הכרעת הדין וראיות אשר הותר בדין להגישן: תסקיר שירות המבחן, גיליון רישום פלילי, הערכת מסוכנות לעברייני מין, הצהרת נפגע עבירה וכדומה. אין שום בסיס בדין להגיש "חוות דעת מומחה" ביחס לנאשם, ולנסות ולהכשיר בדרך זו מידע מודיעיני, שאינו קביל ושאינו לנאשם אפשרות להתמודד עמו. במיוחד דברים אמורים, כאשר בהכרעת הדין הורשע הנאשם בחברות בארגון, אך נדחתה טענת המאשימה כי היה חבר פעיל בו. המאשימה אינה יכולה לעשות "מקצה שיפורים" לאחר הכרעת הדין ולבקש לגזור את עונשו של הנאשם על בסיס עובדות אשר לא הורשע בהן (ואף לא יוחסו לו בכתב האישום), בדרך לא דרך של הגשת מידע מודיעיני לא קביל, תחת כסות של חוות דעת מומחה. יתרה מכך, חוות הדעת אף אינה כוללת את המידע המודיעיני הגולמי, אשר בית משפט יכול להתרשם ממנו באופן ישיר, אלא רק את מסקנותיה התמציתיות של עורכת חוות הדעת.

מעבר לכך אומר, כי המחוקק קבע דרך לשלול חירותו של אדם על בסיס מידע מודיעיני, והיא מעצר מנהלי, על פי חוק סמכויות שעת-חירום (מעצרים), תשל"ט-1979. למעשה המאשימה ביקשה לעשות שימוש במידע מודיעיני ולהטיל על הנאשם מעין "מאסר מנהלי", תוך עקיפת הוראות חוק סמכויות שעת חירום ומנגנוני הביקורת שנקבעו בו.

טוב היתה עושה המאשימה אלמלא ביקשה להגיש את חוות הדעת האמורה.

דין והכרעה

מכלול הנתונים שבתיק פועל לחובת הנאשם, והתקשיתי למצוא נקודה לזכותו:

מדובר באדם אשר לחובתו הרשעות קודמות רבות בעבירות נגד בטחון המדינה, בגין ריצה מאסרים המצטברים לשנים ארוכות - ובכל אלה לא היה להרתיעו. חודשים ספורים חלפו מאז שוחרר הנאשם ממאסר ממושך בגין עבירות חמורות, והנאשם הוכיח כי לא היה בו כדי להרחיקו מדרך הטור.

הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, אלא כפר וניהל את התיק. אין חולק כי זכות זו שמורה לכל נאשם, אך השימוש בה מלמד על העדר חרטה או הפנמה של הפסול שבמעשה.

אני ער למצבו הרפואי של הנאשם, אשר איבד את רוב אצבעות ידיו. לאור העובדה שהנאשם נפגע ב"תאונת עבודה" כאשר ניסה להניח מטען, לא נתתי לכך כל משקל לזכותו - ור' בהקשר זה ע"פ 9964/16 ג'עבאס אסראא נ'מדינת ישראל (22.1.18). באותה מידה התקשיתי לתת משקל לטענת ב"כ הנאשם, כי מדובר באדם מבוגר ו"שבע מאסרים". ככל שאכן עייף הנאשם מריצוי מאסרים, כל אשר היה עליו לעשות, הוא להמנע מלעבור עבירות.

לאור אלה ראיתי למקם את הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם, קרוב לקצהו.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. ששה עשר חודשי מאסר בפועל, אשר ימנו מיום מעצרו של הנאשם, 21.5.17.
- ב. עשרה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירה על חוק המאבק בטרור שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירה על חוק המאבק בטרור שהיא עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, במעמד הצדדים.